

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Гзз 21/05
16.03.2005. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Војимира Цвијовића, председника већа, Јованке Кажих, Луције Драгојловић, Миломира Николића и Весне Поповић, чланова већа, у парници тужиле АА, чији је пуномоћник АБ, адвокат, против туженог "ББ", чији је пуномоћник БВ, адвокат, ради накнаде штете, решавајући о захтеву за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца РС ГТ-1.бр. 1660/04 од 30.6.2004.године, подигнутог против пресуда Општинског суда у Новом Саду П. број 6524/02 од 22.12.2003.године, и Окружног суда у Новом Саду Гж.бр. 898/04 од 4.3.2004.године, у седници одржаној 16.3.2005.године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца РС ГТ-1. бр. 1660/04 од 30.6.2004.године подигнут против пресуда Општинског суда у Новом Саду П. 6524/02 од 22.12.2003.године и Окружног суда у Новом Саду Гж. 898/04 од 4.3.2004.године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Општинског суда у Новом Саду П. 6524/02 од 22.12.2003.године одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиле да јој тужени исплати на име накнаде нематеријалне штете износ од 300.000,00 динара и то 80.000,00 динара за претрпљени бол, 80.000,00 динара за претрпљени страх, 100.000,00 динара за умањење животне активности и 40.000,00 динара због наружености са законском затезном каматом од пресуђења па до исплате, као и захтев тужиле за накнаду трошкова поступка. Ставом 2 пресуде обавезана је тужиле да туженом накнади трошкове поступка у износу од 30.000,00 динара.

Одлучујући о жалби тужиле Окружни суд у Новом Саду је пресудом Гж.898/04 од 4.3.2004.године одбио жалбу као неосновану и првостепену пресуду потврди.

Против обе наведене пресуде Републички јавни тужилац РС је под бројем ГТ-1.бр. 1660/04 од 30.6.2004.године благовремено подигао захтев за заштиту законитости због битне повреде одредаба парничног поступка и због погрешне примене материјалног права.

Одлучујући о захтеву за заштиту законитости Врховни суд је на основу члана 386. а у вези члана 408. ЗПП-а испитао побијане пресуде и нашао да је подигнути захтев за заштиту законитости неоснован.

Неосновано се захтевом истиче да је у поступку доношења одлуке о тужбеном захтеву учињена битна повреда одредба парничног поступка из члана 354. став 2. тачка 14. ЗПП-а. Нижестепени судови су дали разлоге о одлучним чињеницама који нису противуречни са садржином доказа изведених у поступку, а непостојање разлога о околности да ли је тужиле из истог догађаја остварила накнаду штете по неком другом основу не представља битну повреду одредаба поступка из члана 354. став 2. тачке 14. ЗПП-а јер се не ради о чињеници која је од значаја за одлуку о тужбеном захтеву у овом поступку.

Према утврђеном чињеничном стању тужиле, радник туженог задобила је телесне повреде дана 12.1.2002.године када се кретала путем од стана до посла. На делу пута на коме није било снега, а који је био залеђен тужиле се оклизнула и пала услед чега је повређена.

Из утврђеног чињеничног стања нижестепени судови су извели правилан закључак да тужени, послодавац није одговоран да накнади тужиле нематеријалну штету, без обзира што је за тужиле настала штета у смислу одредбе члана 155. Закона о облигационим односима. Тужени за насталу штету одговара по општим правилима Закона о облигационим односима, а као основ одговорности је кривица или објективна одговорност када је штета настала у вези са опасном ствари, односно опасном делатношћу када се сматра да штета потиче од ствари односно делатности, изузев ако се докаже да оне нису биле узрок штета. По основу кривице тужени одговара за штету коју запослени у раду или у вези са радом проузрокује трећем лицу, а за одговорност туженог према тужиле, своје раднику, нису испуњени услови из одредбе члана 173. Закона о облигационим односима јер настала штета није у вези са опасном ствари, односно опасном делатношћу када би постојала објективна одговорност туженог.

Новчану накнаду у смислу члана 200. Закона о облигационим односима коју је тужиле тражила за претрпљену нематеријалну штету тужиле не може да оствари из чињенице да се оклизнула и пала на залеђеном делу пута, при доласку на посао јер нису испуњени законом прописани услови за одговорност туженог у смислу одредби Закона о облигационим односима о чему су дати разлози и у пресудама нижестепених судови. Права која је тужиле остварила по одредбама Закона о пензијском и инвалидском

осигурању исплатом пуне зараде немају утицаја на однос странака у овом поступку у коме тужила тражи накнаду нематеријалне штете због чега се неосновано захтевом за заштиту законитости указује на одредбе овог закона.

Из изложеног неоснован је разлог подигнутог захтева за заштиту законитости да је о тужбеном захтеву одлучено погрешном применом материјалног права.

Одлучујући о захтеву Врховни суд је ценио наводе да у поступку доношења одлуке о тужбеном захтеву није утврђена чињеница да ли се тужила кретала на редовном путу од стана до радног места, али налази да су ови наводи неосновани јер је управо утврђена околност да је тужила задобила повреде тела услед пада на клизавом путу којим се кретала од куће до посла. За правилну примену материјалног права није од утицаја ни чињеница да ли је тужила нематеријалну штету остварила у неком другом поступку, јер од ове околности не зависи одлука о тужбеном захтеву.

На основу одредбе члана 393. а у вези члана 415. Закона о парничном поступку важећег у време подигнутог захтева за заштиту законитости а у вези одредбе члана 491. став 5. сада важећег Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 125 од 22.11.2004.године, ступио на снагу 23.2.2005.године), одбијен је као неоснован захтев за заштиту законитости и донета одлука као у изречи пресуде.

Председник већа

судија,

Војимир Цвијовић, с.р.

За тачност отправка

вг